

Ensomhet kureres ikke med tabletter

Guri Smette: – Diakonien må bygge bro i 90-åra

Av Maggi Hatløy

– Ensomhet kureres ikke med sprøyter eller tabletter. Folk behov for tilhørighet og nærhet er en utfordring som kirken kanskje mer enn noen andre er i stand til å møte.

Dette ser Guri Smette (35) som en av de største oppgaver for menighetens diakonale engasjement i tiden som kommer. Som mange andre diakonutdannede, har hun funnet seg til rette i en ledende stilling innen helsevesenet. Det siste året har hun vært konstituert som sykepleiesjef i Kongsberg kommune.

Brobygger

– Jeg opplever at jeg har en viktig oppgave som brobygger. Den offentlige omsorgen og menighetens diakonale engasjement har mange felles interesser. Med min diakonale bakgrunn, kan jeg være med å styrke forbindelsen mellom kommunens hjemmetjenester og menigheten.

Guri kommer fra Diakonihøyskolen til Kongsberg høsten 1982, som nyansatt klokkerdiakon.

Det ble en kortvarig karriere

som lønnet medarbeider i kirken for Guris vedkommende. Hun fant seg ikke til rette i en todeling av stillingen.

– Det var ikke lett å tjene to arbeidsgivere, både kirken og hjemmesykepleien. Jeg kunne risikere å ha pasienter både før og etter gudstjenesten hvor jeg skulle være klokker. Jeg valgte derfor å begynne i hel stilling som hjemmesykepleier. Og menigheten tok konsekvensen av dette ved å opprette en fulltidsstilling innen diakoni.

Diakoni i hjemmesykepleien

Guri understreker at hun ikke sluttet sin diakonale virke selv om hun forlot kirken som arbeidsplass.

– Det dreier seg om omsorg for mennesker. Det ansvaret er vi sammen om uansett om vi jobber i den offentlige omsorgstjenesten eller i menigheten.

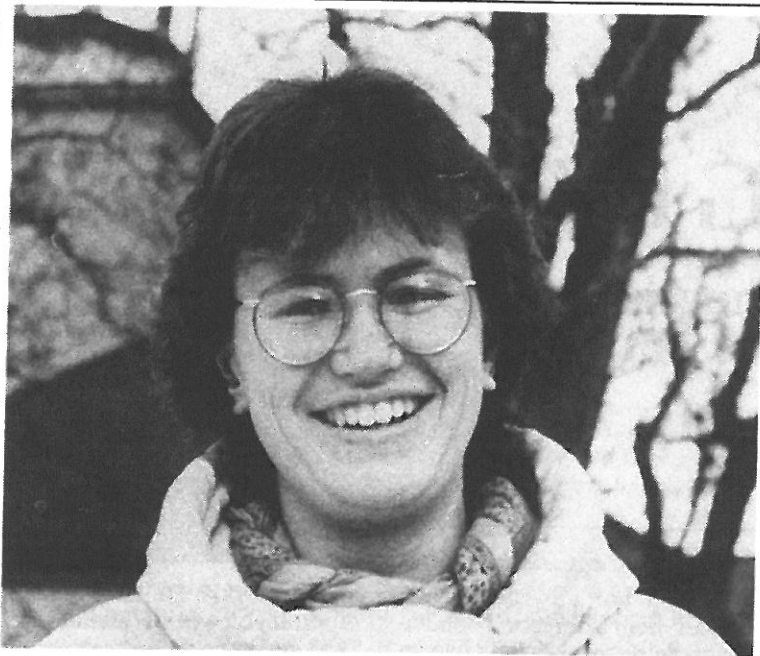
På den nye arbeidsplassen opplevde hun å bli sett på som en ressurs i forhold til åndelige behov. Både daværende sykepleiesjef og kolleger kontaktet henne når pasienter ønsket sjelesorg.

Guri gikk inn i lange tradisjoner. Som mange andre steder, var det diakoner og menighetsøstre som var forløpere til den kommunale hjemmesykepleien i Kongsberg.

Å være nær

– Jeg mener at diakoni er noe alle kan utføre uavhengig av utdannelse og jobb. Det handler om å vise omsorg for mennesker i ulike livssituasjoner. Liv Nordhaug sier det så klart i «Diakoni-visa»: «Å rekke fram en hånd og være nær». Som kirke skal vi være der menneskene er og har

ENSOMHET: En utfordring for kirkene



– Menighetene kan være med å dekke menneskers behov for både å vise og å ta imot omsorg, sier konst. sykepleiesjef Guri Smette.

(Foto: Karin Bakke)

mest behov for medmenneskelighet. Alle kristne har derfor et ansvar i forhold til den arbeidsplass og det naboskap de er en del av.

Guri sier at hun gjennom sin jobb ser mange utfordringer til kirken. Som styremedlem i menighetens diakonat forsøker hun å formidle noen av disse behovene.

Fra lønnet til ulønnet menighetsarbeid

– Det tok litt tid å finne min nye rolle i menigheten etter at jeg sluttet som diakon. I første omgang ble jeg med som leder i Ten Sing. Etterhvert kom jeg med i Diakonatot og så at jeg hadde stor nytte av min erfaring fra hjemmesykepleien i denne sammenhengen.

Guri representerer en kontakt med kommunen og sikret at viktig informasjon ble formidlet mellom hjemmesykepleien og menigheten.

Som frivillig medarbeider opplever hun hvor mye det betyr at hun får ansvar for konkrete arbeidsoppgaver – og at engasjementet ikke bare blir kokt bort i ord uten handling. Hun understreker hvor viktig det er at diakoni blir hele menighetens ansvar og ikke bare noe en lønnet medarbeider tar seg av.

Behov for menighetens tilbud

Som ansatt i hjemmesykepleien har Guri vært opptatt av å formidle tilbud fra menighetens side. Bl.a. selskap på julaften, sorggrupper og ulike sammen-

komster for eldre er noe av det som pasientene har benyttet seg av.

Nåværende soknediakon ble kjent med hjemmesykepleierne ved å delta på deres lunsjer en gang i måneden – og Guri mener dette gjør det enklere å ta kontakt med kirkens ansatte ved behov.

Større krav til omsorg i nærmiljøet

– Hvilke utfordring står kirken foran i 90-åra?

– Det er mange og store oppgaver. I medgangstidene på 70- og 80-tallet tok det offentlige på seg flere og flere av de omsorgsoppgavene som før ble dekket av nærmiljøet. Nå opplever vi at kommunene stadig skjærer ned på bevilgninger – og helse- og sosialvesenet sitter med et større ansvar enn de er i stand til å bære. Jeg tror derfor at familie og naboer blir nødt til å stille opp i langt større grad enn i dag. Dessuten vil vi trenge det menighetene og de frivillige organisasjonene kan bidra med for å styrke de mellommenneskelige nettverk.

Guri mener også at det finnes en del behov som dagens omsorgsapparat ikke kan dekke. Hun har tro på at de små fellesskapene som menigheten har i form av samtalegrupper, husfellesskap, sorggrupper o.l. kan møte noen av ønskene om både å vise og å motta omsorg og nærhet.

– For meg betyr det svært mye å høre til en menighet; å delta aktivt i et kristent fellesskap og ha en oppgave der. Jeg skulle ønske at vi vil være i stand til å inkludere stadig flere i våre sammenhenger og vise at vi trenger hverandre, sier Guri Smette.